Biến thể
<blockquote>Kalama tri ân bạn HothiVui ghi chép.</blockquote>
Bài giảng zoom 26/07/2021
Phiền não biến thể của phàm tâm
Hôm nay chúng ta học về một đề tài rất là thời sự: Biến thể virus.
Biến thể chúng ta có 2 từ trong tiếng mỹ, tiếng anh = mutation, variant.
Trong kinh nói rất rõ. Tất cả phàm phu đều là những bệnh nhân hết, và phiền não là những chứng bệnh.
Với phàm phu, phiền não nó là bệnh đúng rồi nhưng nó còn loại bệnh thứ hai nữa: Thiện pháp bị phiền não tác động gián tiếp cũng đáng ngại lắm. Nó sang hơn nhưng cũng là bệnh thôi. Thí dụ, trong người mình có nhiều sinh tố cần có nhưng dư quá cũng không tốt (ví dụ: Sắt). Ở đây cũng vậy, tâm bệnh/ phiền não chúng sanh chủ yếu là phiền não nhưng nó có thể tác động trực tiếp, gián tiếp đến đời sống chúng ta thông qua các hình thức biến thể, biến tướng từ đó tạo ra cái biến chất.
Đã là phàm ai cũng có tham sân si ái mạn kiến nghi, sân tật lận hối hết. Nhưng biến thể phiền não là sao? Trong Patisambhida ghi rất rõ: Bậc thánh hữu học còn phiền não nhưng mà trong dạng lành = bướu lành; nhưng phiền não của họ không có khả năng biến thể, biến tướng nguy hiểm gây chết chóc như phàm phu.
Đề tài này đả động một vấn đề thiết thân gần gũi với chúng ta ngay từ bây giờ, không phải chuyện trên trời trên mây.
Cái đáng ngại là phiền não biến thể 14 của chúng ta là phiền não, 25 là thiện. Tôi nói nhiều lần: Cấu trúc một tâm thiện là 1 +13+25 cấu trúc tâm ác là 1+13+ 14. Rõ ràng 14 với 25 cách nhau như trời với đất.
Tuy nhiên trong phàm tâm chúng ta, 25 có tác động nhất định lên cái 14 dầu là gián tiếp và ngược lại 14 cũng có tác động nhất định, tuy gián tiếp, lên 25. Người tâm sở ganh tỵ, tâm sở tật nhiều quá thì khó có tâm sở tùy hỷ vì 2 cái này đối lập nhau.
Ganh tỵ = không vui, bất mãn khi thấy nhân lành quả lành của người khác. Bất mãn nhân lành là thấy người ta tu hành, học đạo, bố thí, giữ giới, làm lành làm thiện mình khó chịu, thấy ghét. Bất mãn quả lành là thấy người ta giàu hơn, đẹp hơn,…cái gì cũng hơn mình, mình khó chịu.
Tùy hỷ = vui khi thấy nhân lành, quả lành người khác. Với nhân lành là thấy người ta tu, làm lành làm thiện mình vui; với quả lành là thấy người ta hưởng quả tốt mình cũng vui.
Tôi đang nói tâm giới của phàm phu. Hễ tâm sở thiện có nhiều thì nó sẽ chèn ép một tâm sở bất thiện nào đó. Thí dụ mình nhiều tánh tùy hỷ thì tánh ganh tỵ giảm đi. Tâm sở vô tham nhiều thì tần suất có mặt của bủn xỉn ít đi. Sân tâm nhiều thì vô sân ít đi. Vô sân = từ tâm, mát mẻ với chúng sinh khác. Hễ lòng từ nhiều/ vô sân nhiều thì tâm sở sân ít đi.
Bữa nay, đề tài tôi đặc biệt muốn nhấn mạnh bữa nay - Biến thể của phàm tâm, có 2: Biến thể của phiền não & Biến thể của thiện pháp.

1. Biến thể của phiền não

Trong kinh đức Phật dạy, người có tà kiến, làm gì cũng trên nền tảng tà kiến hết, người tham nhiều làm gì cũng trên nền tảng tâm tham, sân nhiều, si, ái mạn kiến nghi… .hành động trên nền tảng sân, si, ái, mạn, kiến, nghi. Mỗi thứ là nền tảng sống, hành động của chúng ta.

Phiền não có 3 cái chánh: Ái (lòng thích thú trong 6 trần) , Mạn (so sánh hơn thua bằng), Kiến (tà kiến = 3 thường kiến, 3 đoạn kiến; 3 thường kiến = tin cái tôi vĩnh hằng, một đấng chí tôn bất tử, tin thế giới bất diệt; 3 đoạn kiến = Vô nhân kiến phủ nhận tính nhân quả, cho rằng mọi thứ hữu nhiên mà có.; Vô hành kiến cho rằng mọi thứ tùy thích mà làm không có thiện ác. Vô hữu kiến là phủ nhận triệt để, toàn diện những gì mình không thấy, không hiểu không chứng minh được bèn cho là không có).

Tôi đi nói lại không biết bao nhiêu lần. Tôi không buộc, không hi vọng các vị thành người mê tín, nhưng tôi chỉ xin nói nhỏ một chuyện thôi. Muốn tin cũng phải có bằng chứng, muốn bác cũng phải có bằng chứng. Đó là thái độ khoa học. Chứ khả năng mình hạn chế nó không cho phép mình thấy được bèn cho nó không có.

Có 2 trường hợp phân biệt kỹ : Mình không chứng minh được hay là mình chứng minh được nó không có? Hai cái này khác nhau. Khi tôi chứng minh được nó không có là không có là chuyện khác, mà tôi không chứng minh là nó không có được bèn phán nó không có là không được. Rất là nguy hiểm.

Ái, Mạn, Kiến là 3 phiền não chủ chốt. Mạn là phải La Hán mới trừ được. Ái, ở tầng Nhị quả giảm nhẹ Dục ái, Tam quả thì dứt hẳn Dục ái nhưng còn Sắc ái và Vô Sắc ái. Còn riêng Tà Kiến thì tầng Sở quả là người ta đã trừ được rồi.

Mình nghe nói, Sơ quả mới giảm nhẹ Dục ái, mình nghĩ chắc Tu Đà Hườn giống mình. Không có đâu. Tu Đà Hườn còn nguyên Dục Ái nhưng Dục ái của Tu Đà Hườn khác mình một trời một vực. Tu Đà Hườn không có Thân kiến, tà kiến nữa. Các ngài nhìn cảnh đẹp biết là luống hoa trong bệnh viện, ăn chén ăn ngon biết là chén thức ăn trong bệnh viện, ngài biết đang ngắm nhìn thế giới trong nhà xác, chung quanh là nhà xác không à. Còn mình đắm đuối trong tất cả đam mê mình vẽ vời tô hồng chuốt lục 6 trần với tất cả ảo mộng, hoang tưởng hoang đường nhất.

Biến thể phiền não là sao ?

Trong A Tỳ Đàm nói rất rõ. Tham có tà kiến đi cùng. Tham không có tà kiến đi cùng.

Tham ly tà = thích không gắn liền sự bám víu nguy hiểm, không tin cậy mong đợi thế giới vĩnh hằng, thế giới tương lai.

Tham hợp tà = tham này khó trừ.

Một người có học giáo lý, tu tuệ quán còn tham thích bất mãn nhưng không nguy hiểm như người không học Phật pháp, không tu tập tuệ quán. Tại sao tôi nhấn mạnh tuệ quán hoài? Vì, để thấm thía lời Phật thì nếu chưa kịp là thánh cũng phải là hành giả miên mật tinh tấn mới thấy cái gọi là Tôi của tôi, hắn, thị, họ… là giả niệm thôi. Bởi vì buồn vui thiện ác nhân quả tiếp nối nhau sanh diệt trong từng giây đồng hồ. Không phải lý thuyết mà mình phải sống chánh niệm mình mới thấy.

Đang nằm tự nhiên nó muốn ngồi, tại sao nó muốn ngồi? vì lúc bấy giờ cái nằm nó làm mình không thoải mái. Ngồi được lúc rồi muốn đứng, muốn đi, lúc vui lúc buồn, lúc dễ chịu lúc khó chịu. … với chánh niệm liên tục như vậy mình mới thấy thấm thía vì đâu thân tâm này vô ngã vô thường.

Cắm đầu học lý thuyết, ở đâu dạy nhào vô nghe… mà không chánh niệm thì không thấm được nhân quả, tam tướng. Nhân quả mình nghĩ là đời sau kiếp khác. Không nó ngay bây giờ. Khi có phiền não là ngay lập tức nó bất an. Chuyện nó cho quả thì đời sau tính, nhưng ngay bây giờ. Sinh hoạt thiếu khoa học thì gây bất lợi cho mình. Đó là nhân quả chứ gì nữa.

Có sống chánh niệm mới thấy thân tâm này là: Chuỗi dài tiếp nối của nhân và quả, của bao thứ quả thiện ác buồn vui, không phải là đường thẳng liên tục mà nó là những đốm thiện đốm ác đốm nhân đốm quả đốm buồn đốm vui. Cuối cùng thấy chỉ là những chấm thôi.

Khi hành giả sống với những chánh niệm miên mật như vậy, thấy chỉ là những chớp tắt sóng và hạt, chỉ là điện, là năng lượng thôi.

Tấm thân này gom lại chỉ là chữ CHÔN thôi = Carbonic, Hydrogen, Oxygen, Nitrogen . Nó chớp tắt liên tục. Chỉ có hành giả sống chánh niệm mới thấy.

Buổi đầu mình cảm giác hình dung liên tưởng, tượng tưởng.
Khi thấy mình là một màn sương làn khói nó nhẹ lắm.
Tôi nói không biết bao nhiêu lần. Một cọng rơm rơi từ trên lầu xuống nó không hề hấn gì hết vì nó nhẹ lắm. Nhưng một thân người thì …
Trọng lượng + gravity .. cũng vậy khi mình chỉ là cọng rơm, tờ giấy thấy nó an lạc ghê lắm.
Khi mình thấy mình càng quan trọng lớn lao thì khả năng mình trở thành bia ngắm nó lớn lắm.
Nó khen che vinh nhục buồn vui danh hư trầm phù,… lãnh đủ. Tôi thấy tôi chỉ là cọng rơm, cây kim, sợi tóc, thì khả năng tổn thương ít lắm, vì tiết diện làm việc với đời nhỏ.
Cái tôi càng lớn khả năng bị tổn thương càng lớn.
Thấy mình là nắm cát, làn sương mỏng chờ tan đi,… cái này chỉ thấy ở hành giả thứ thiệt.
Biến thể của phiền não là sao?
Thích là thích ghét là ghét nhưng khi nó đính kèm tà kiến ngã mạn nó mệt lắm.
Phiền não đính kèm 2 thứ đó nó mệt lắm.
Học A Tỳ Đàm ta biết, tham không bao giờ đi chung với sân. Sân không bao giờ đi chung với tham. Đó là nguyên tắc cửu chương. v
Thực tế, tâm sanh diệt nhanh lắm, tâm tham hoàn toàn có tác động gián tiếp với tâm sân. Tâm sân hoàn toàn có tác động gián tiếp với tâm tham.
…
Ví dụ, ông Đề Bà Đạt Đa ổng bất kể nhân quả, ổng ra tay với Ngài bằng những đòn độc, tới kiếp chót Ngài thành Phật rồi ổng còn muốn giết Ngài.
Cái tham, sân của Đề Bà Đạt Đa hoàn toàn bị tà kiến tác động.
Kinh Tăng Chi, phần 1 pháp "Đây là chuyện không bao giờ xảy ra, vị thánh Tu Đà Hườn thấy rằng mọi thứ là trường cửu, … vị thánh Tu Đà Hườn không bao giờ xuống tay làm ngũ nghịch đại tội… một vị Tu Đà Hườn không bao giờ tái sinh quá 7 kiếp,.. không bao giờ mắc vào Tà Kiến"
Tham sân si của vị này không bị can thiệp, ảnh hưởng của Tà Kiến.
Kinh nói. Nhân làm tà kiến, và chánh kiến có 2.
Ayoniso manasikara = suy tư không hợp lý, suy tư phiến diện, một chiều, dựa trên nền tảng eo hẹp, hạn chế của mình
/Paratokhosa/ = học hỏi từ người khác, bản thân không có chủ kiến, dựa vào người khác phán sao tin vậy, làm chuột bạch cho người khác thí nghiệm.
Chánh kiến cũng có 2 cái y chang :
Yoniso manasikara = suy tư hợp lý , đúng mức đúng cách
/paratoghoso/ = nghe, học từ người khác.
Trí có 3 : Văn tư tu
Văn = nghe, đọc nghe từ người khác
Tư = khả năng gặm nhấm tư duy thấm thía tiêu hóa một mình
Tu = nhận thức qua thực tiễn hành trì bằng chánh niệm, trí tuệ.
Người phàm có học giáo lý, có suy tư, lấy kiến thức để suy tư thì hạn chế tà kiến. Lúc bấy giờ tham sân si của mình nó không bằng người không biết Phật pháp.
Nguy hiểm chỗ này.
Một câu kinh có thể được hiểu một tỷ cách. Tại sao?
Tùy căn cơ, nền tảng nhận thức, tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý, môi trường sống của mình mà mỗi người có khả năng đánh giá khác nhau. Đối tượng mình chọn làm thầy lắng nghe họ có tiền nghiệp, khuynh hướng,… họ lấy nền tảng của họ để suy diễn câu kinh đó, rồi mình đón nhận qua nền tảng của mình.
Các vị nghe thầy Sán Nhiên giảng. Tôi đảm bảo, nguyên pháp hội không có chuyện hiểu giống nhau.
Bản thân chúng tôi có khác biệt nhau trong nhận thức, mặc dù trên nền tảng thì
Tôi xin đoan chắc rằng, 3 chúng tôi + 300 = mấy trăm nhận thức khác nhau. Nó dễ sợ vậy đó quý vị.

Phải nguyện thôi quý vị: Đời đời gặp chánh pháp, có chánh kiến, đời đời có khả năng suy tư. Làm phước rồi nguyện. Gặp minh sư thiện hữu là mình phải nguyện.
Tại sao?
Đâu phải ai cũng có khả năng anh ngữ để vào học đạo với các vị tăng người da trắng.
Chẳng hạn Ajahn Brahm. Mỗi người đến với nền tảng khác nhau. Có người đến với Ajahn Brahm như đến với một bác sỹ tâm lý, có người cầu quả giải thoát.
Cho nên, chính nền tảng mỗi người nó tiếp tục đẩy mỗi người về nền tảng khác.
A + B = C nhưng C + A ra cái khác.
Xanh + tím = màu A, màu đỏ + tím = E, .. cứ vậy cộng hoài.
Mỗi kiếp sống do tiền nghiệp, khuynh hướng tâm lý, môi trường tôi tiếp nhận theo trình độ căn cơ sở tánh của tôi kiếp này, cộng hết lại kiến thức tôi 5 năm nữa không như bây giờ, với kiến thức đó tôi lăn ra chết, thành món hành trang tôi đi về kiếp khác, gặp thầy bà nữa, hên xui, nếu gặp minh sư thiện hữu mà gặp tà sư ác hữu là chết nữa.
Cho nên 14 của mình càng lúc càng biến thể. Như trái cầu tuyết, càng lăn càng lớn gom vào đó nào rác, tuyết, càng lăn càng lớn.
Dòng luân hồi của mình mình càng đi càng thu gom 14, 25. Tùy khuynh hướng tâm lý, các điều kiện mà chúng ta gom cái gì, tiêu hóa ra sao. Lúc bấy giờ 14 nó biến thể.
Cái tham của người có tà kiến & cái tham người ít tà kiến.
Trên nền tảng đó, kiếp nào đó chúng ta gặp nhau cùng đi một chuyến, làm một nghề mà quả không giống nhau.
Vì nền tảng tâm thức không giống nhau.
Có người đi câu được con nào thả túi lưới thả xuống nước ngâm. Có người dồn hết cá vô thùng, mấy con cá vừa nóng vừa ngộp về con sống con chết.
Kinh kể có ông thợ săn mỗi lần đi thăm lưới xa lắm, bắt được con nào ổng bẻ cánh bẻ chân, mỗi lần săn về xách một chùm con nào cũng tàn phế hết. chết rồi về địa ngục. Ổng tu nhiều kiếp nha. Trồi lên làm người tu tập tiếp cũng thương người làm lành lánh dữ, nhưng quả hành hạ chúng sanh còn đó. Kiếp chót gặp đức Phật Thích Ca, ổng làm vị tỳ kheo bị mủ nhớt, tanh tưởi, ban đầu anh em còn chăm sóc mà sau họ gớm quá đi, cuối cùng bỏ ổng lay lắt trong hậu viện của chùa. Buổi sáng, đức Thế Tôn dùng Phật nhãn quanh 10.000 thế giới coi ai là người hữu duyên, thấy vị này.
Sáng đó Ngài không đi bát, ở lại với ngài Anan, đi thăm quanh, qua cốc vị này… đức Phật nói ngài Anan ra ngoài làng, đến nhà Phật tử xin miếng nước sôi, đích thân Ngài và ngài Anan rửa vết thương, tỷ mẩn chi li ngồi rửa ráy vết thương, đắp y áo rồi giảng cho vị này nghe, "thân này do các điều kiện mà có…" giảng xong vị này đắc A La Hán xong, tịch luôn.
Có người làm phước chỉ bỏ tiền cúng bông thôi, có người chỉ trai tăng thôi, có người thích sơn phết, có người thích làm nhà cầu nhà tắm, có người thích làm tăng xá… chính chọn lựa đó của mình mới dẫn đến chuyện đời sau có đứa giàu mà ngu, có đứa giàu mà đẹp,…
Cho nên, biến thể của phiền não là vậy đó quý vị. Ngay trong tâm tham sân của mình cộng với các chi tiết nó làm biến thể.
Mình nghèo, cần tiền nhưng bản chất mình bất nhân nên kiếm tiền trên máu lệ của người khác.
Có người thích làm giàu trong nụ cười thiên hạ cùng nhau tiến lên.
Cũng là tham hết, một đứa nó khoái tiền của nó phải thấm đẫm máu lệ mới sướng. Có người thấy người khác rớt nước mắt họ chùn tay.
2. Qua tới cái thiện biến thể là sao? 25 bị tác động gián tiếp bởi 14.
Cũng có lòng bố thí, cúng dường,… nhưng có tật hay ghanh tỵ, hay lườm liếc. Sao bả này thân với trụ trì vậy ta? Bà đó mà thí chủ gì, mặt thấy ghét.
Thấy không? Động cơ vô chùa lành. Nhưng bị ông ganh tỵ nó chọt vô.
Đang bỏ tiền làm phước tự nhiên "tiết kiệm được chút cũng hay" tự nhiên đang làm nguyên thùng nước chanh muối chanh tươi cho đại chúng uống, tự nhiên liếc liếc "thôi cho chư tăng được rồi, phật tử tự lo đi" đi cất dần…
Đời Phật Ca Diếp,.. ông thợ cạo "thôi tháp vừa vừa thôi" thật ra do tánh ki bo, giờ chót ổng tiết kiệm cho đại chúng,

ổng có tâm nguyện là không để đứa nào tới xả rác, bày biện, bê bối chỗ thờ xá lợi, ổng có tâm lành bảo vệ bảo tháp sạch sẽ tôn nghiêm cho bà con thập phương … tới kiếp cuối gặp đức Phật, tôn giả Uppavana, chư thiên họ nhìn qua núi đất đá mà không nhìn xuyên qua vị này được. Cho nên, khi Thế Tôn sắp viên tịch, vị này đứng cầm quạt hầu họ nhìn thấy Ngài nguyên kim báu thân, mà bị chỗ nào mắc kẹt vị này không thấy được Ngài. Với thiên nhãn họ nhìn xuyên qua núi được mà không nhìn được qua thân vị này. Thế Tôn bảo Uppavana hãy tránh qua một bên. … trong chú giải nói là do Ngài có lắt léo trong tạo nghiệp. Đời đời sanh ra, bách độc bất xâm, nhà cửa tài sản không ai động tới hết.
Cũng cúng dường bữa ăn, có người mong những người này ăn xong học đạo, hành thiền tốt. Có người thấy mấy ông xanh lét mong cho mọi người được khỏe, ráng làm phước cho mọi người được khỏe. Cũng làm phước mà họ tạo nghiệp sức khỏe, có người gieo nghiệp trí tuệ.
Dù bố thí là gieo nghiệp tài sản nhưng nó có đính kèm.
Thiện tâm đính kèm tâm sở trí.
Thiện tâm mà bị tác động từ xa: đi thiền mà ngồi liếc liếc lườm người này người kia. Là bị biến thể.
Bây giờ, trong bài giảng tôi muốn nói cái gì.
Hôm nay, chúng ta đọc các trang tin Reuters, BBC,… Covid nó lên tới các biến thể alpha, beta, delta, gamma,… kiểu này mình thấy nó càng dễ sợ. Có điều tôi có niềm tin.
Đời chút, có luật vũ trụ là luật đào thải, lâu lâu phải có đào thải để cây cỏ chim muông… theo lịch sử y học thế giới, những trận dịch lâu đời nhất mà chúng ta biết đến như thế kỷ trước ở Châu Âu. Và chúng ta biết khủng long còn bị xóa sổ mà…
Chuyện đó bình thường. thì tôi nghĩ rằng, dẹp được covid cũng lòi ra thứ khác. Vì duyên nghiệp chúng sinh, và thành trụ hoại diệt, vì mình sợ chết mình thấy nó lớn.
Khi thấy tôi là tôi thì mọi sự lớn chuyện.
Tu Tứ niệm xứ thấy mình chỉ là ngọn cỏ vô danh trên thảo nguyên bạt ngàn thì nó nhẹ nhàng. Còn đàng này mình dựng cái tôi cao chạm mây thì mệt lắm….“tôi thu tôi bé lại, làm mưa tan giữa trời”
Cách đây 4 hôm tôi nói, nếu mình nhỏ lại thì mình bớt khổ. Tôi nói tôi tu các vị không tin, nhưng tôi nói cái này chắc các vị tin: Tôi sợ chết, tôi không muốn ra đi trong sợ hãi và tiếc nuối. cho nên, ngay từ bây giờ, trong lúc còn sống, còn khỏe, còn tỉnh táo tôi phải chuẩn bị đường hướng, nhận thức, tư duy… để bác sỹ phán cái là tôi không vãi ra quần. chuyện đó các vị phải tin. Tôi sợ chết & tôi không muốn ra đi trong sự sợ hãi cuống quýt.. tôi chỉ mong một ngày tôi nghe tin “you kỳ cuối rồi!” Ok, cái duyên tới đây mãn thì thôi. Phải nghe bằng tâm trạng, thợ sửa nhà nói nhà ông phải rebuild hoặc nhẹ hơn chút, cái xe này phải liệng rồi, chậu kiểng này héo rồi, bỏ.
Chứ các vị hỏi tui mục đích tu để đắc gì? Tui không dám, dĩ nhiên có hi vọng, nhưng củ cà rốt tôi treo trước mặt tôi là: Khả năng ra đi thanh thản. tôi 50 rồi, downhill rồi. Cái ngại nhất là ra đi trong sợ hãi, tiếc nuối.
Hàng xóm tôi 90, sáng nay ổng đi, có con dốc à, mà ổng phải dừng lại mấy lần, không con cháu gì hết. ổng chết rồi là giao hết cho nhà nước hoặc nhà thờ, cơ quan từ thiện nào đó tôi không biết. Nhìn ổng tôi chạnh lòng, giờ cho tôi tài sản gấp 50 lần mà cho tôi nhận thức như ổng tôi không ham.
Các vị có quyền không tin, tôi chỉ nói tới đây: tuổi 50, với tình trạng của tôi tôi có 100 tỷ tôi xài cái gì? Xài cho người khác thôi. Đâu cần tới 100 tỷ. liệu tôi xài được mấy năm? 10 năm, 20 năm, phần dư lại cũng đứa khác ăn không phải tôi, kinh dị là lúc sống ngáp ngáp trong viện, tôi không biết tôi là ai, ở đâu tôi tới, tôi sẽ đi về đâu.
Cho nên, chuyện tu hành đắc chứng tôi không biết, nhưng sống thế nào để đón nhận cái chết thanh thản nhất là mục tiêu chúng ta nên nhắm đến.
Bài giảng này tôi nhắm đến: Biến thể của phàm tâm.
Tham hãy để nó là tham, sân hãy để nó là sân, nhưng đừng để nó bị tác động bởi Tà kiến.
Thiện pháp hãy để là thiện pháp.
Thiện pháp bị kích hoạt từ xa bởi phiền não mệt lắm.
Tu hành thiếu từ tâm, thiếu cảm thông, chia sẻ ,thì thiện vẫn là thiện mà bị biến tướng, đời sau hưởng quả lành trầy trật, tật nguyền lắm quý vị.

Tôi sợ nhất là đời sau sanh ra mà đầu tối. Ngán lắm.
Cái quan trọng là gì? Uống thuốc chữa bệnh nhưng cũng phải kiêng khem trong ăn uống.
Làm thiện quên bất thiện thì dầu học đạo, thành thiền nó đều có vấn đề.
Thời gian gần đây, tôi đọc, nghe mấy chữ « thiền viện, hành giả » tôi khó chịu lắm, vì tôi nghe nhiều vấn đề tu học và khả năng nhận thức hành giả việt nam tôi ngán lắm. Trong nước chia nhiều phe : mê A Tỳ Đàm cắm đầu học như con vẹt, học xong kiêu ngạo hơn, coi đứa không biết là dốt cũng không được ; Chống A Tỳ Đàm, gieo ..
Tôi sợ hành thiền, học đạo kiểu đó gieo cái không được trọn vẹn cho kiếp sau.
Mọi thứ là vô thường, trong ngôi nhà đang cháy thì phải ôm ra chứ không phải ngồi ôm trong căn nhà cháy.
Học đạo là uống thuốc. Thuốc đến bệnh trừ, miếng thuốc đi vô miếng bệnh đi ra, chút trí vào thì chút bóng tối giảm bớt. Chứ học đạo để bổ sung cho cái tôi thì kẹt lắm.
Trong kinh có cái này nặng lắm, con chó bị cột chỗ nào nó
Phàm phu
Tất cả ác pháp muôn đời là ác pháp. Nhưng có 2 loại : bị biến thể nguy hiểm & nhẹ hơn.
Biến thể = người tà kiến từ chỗ thiếu chánh kiến. Chánh kiến đâu ra ? Theo A Tỳ Đàm, chánh kiến là tâm sở trí tuệ. Mặc dù mình thấy, chánh kiến là trí tuệ, là phải trừ si, tại sao lại đối với tà kiến vì tà kiến thuộc tham?
Tà kiến tuy nó được kể nhóm tham nhưng được khởi đi từ thiếu chánh kiến. Chánh kiến là trí tuệ, gồm văn, tư, tu. Khi mình thiếu văn tư tu thì chánh kiến có vấn đề, thì tà kiến phát triển là nền cho tất cả thiện ác của mình.
Thiện pháp cũng làm lành lánh dữ, nhưng trên nền tảng người tà kiến thì đi không xa.
Đi trật đường càng nhanh càng rời xa mục đích.
Đi đúng đường dầu
Covid 19 nguyên thủy nó không đáng sợ bằng covid biến thể. Và vacxin moderna pfizzer có thể đối với covid 19 nhưng qua tới delta gamma thì tình hình có khác. Hi vọng có khác nhưng khác nhiều thì chết.
Họ không để thiện tâm họ bị chi phối mãnh liệt bởi phiền não như phàm phu.
Phàm phu bị chi phối bởi tà kiến.
Mỗi tâm sở trong 14 tâm sở bất thiện là một thứ lực đối kháng với mỗi một tâm sở trong 25.
Tuy có cái này không có cái kia. Nhưng sự vắng mặt của cái kia nó tác động cho cái này.
Ok. Nói bao nhiêu đó thôi để các vị đi chích vắc xin.